

[Fanny Jensen.]

andet end at lede husvæsenet, ville jeg ikke bemærke noget, men det er jo langt mere omfattende. En forstanderkone — og vi har heldigvis mange, der forstår deres opgave — præger jo hjemmet med sin stille moderlighed overfor børnene, der kommer til hende med deres glæder og bekymringer. Hun ejer deres tillid og fortrolighed, og den omsorg og kærlighed, som hun viser børnene, har givet mangt et barnesind en følelse af tryghed, som det måske aldrig har kendt. Det er et stærkt opslidende arbejde for disse forstanderkoner, men det er dejligt for os andre, der kommer ud på hjemmene af og til og får at se, hvordan børnene kan rette sig op, og hvordan deres selvtillid vokser, og man har følelsen af, at de mærker, der er et sted, hvor man skaber et virkeligt hjem for dem, og hvor plejemor er plejemor i ordets bogstaveligste betydning. Det synes jeg man bør erindre, når der skal forhandles videre om den ting.

Jeg tror, jeg nu har nævnt de væsentligste ændringer, forslaget indeholder, det har jo også været ude for en meget grundig behandling i det andet høje ting, og jeg vil derfor tilslige vort partis medvirken til en meget hurtig og velvillig behandling. Jeg tror, det haster.

Foged: Som allerede sagt har det foreliggende forslag gennemgået en meget grundig behandling i det andet høje ting; jeg vil endda tro, at der i alle partier er ført forhandlinger mellem landstingets gruppe og folketingets gruppe, så der vil efter det, jeg kan skønne, næppe være mulighed for større ændringer, når man er nået til enstemmighed i landstinget.

Der er fra alle partiers side givet udtryk for, at vi her er inde på et område, der har stor betydning for den opvoksende slægt. Det gælder om, at børnene kommer under så gode kår, at de kan vokse op til gode borgere i vort samfund. De bedste vilkår er almindeligvis i hjemmet, og vi må håbe, at overalt, hvor der er mulighed for at have børnene hjemme, vil forældrene befitte sig på at have dem hjemme, også i hjem, hvor det måske kræver visse afsavn at gennemføre dette samvær med børnene. Der er ingen bånd her i livet, der er stærkere end de, der binder mellem forældre og børn, og der er intet i vort samfund, der i den grad kan skabe gode samfundsborgere, som netop de mange gode hjem. Vi kan have nok så godt et skolevæsen og nok så gode oplæringsanstalter, det er hjemmene, der er grund-

laget for, at også disse foranstaltninger kan få deres store betydning.

Ved forhandlingerne i det andet høje ting er det oplyst, at vi får brug for ca. 200 pladser årligt mere i vore vuggestuer, 2 000 pladser årligt mere i vore børnehaver og 500 pladser årligt mere i vore fritidshjem. Hvis man opsummerer disse tal for en 10-årig periode, bliver det til f. eks. for børnehavernes vedkommende 20 000 flere børn. Det er vistnok gavnligt, om vi gør os det klart, om vi er kommet helt ind på den rigtige vej endnu med dette forslag. Det er efter min mening et godt forslag, vi er på vej fremad, men jeg tror slet ikke, at vi har nået den endelige løsning.

De tal, jeg nævnte før, foruroliger mig, når de bliver ganget op med et vist antal år. Det er muligt, det er rigtigt, at vi skal udvide, men det ville være bedre, om det ikke var nødvendigt, om vi i stedet formåede at skabe sådanne kår for vore hjem, at børn og forældre var sammen. For enlige mødre, enlige fædre og andre kan det i nogle tilfælde være umuligt, og samfundet må træde hjælpende til. Det samme gælder, hvor børn af en eller anden grund, måske sygdom, skal under særlig behandling på institutioner som sinkehjem o. lign., eventuelt også på opdragelseshjem, og vi vil fra venstres side være med til at finde frem til at give disse institutioner den bedst mulige plads i samfundet. Det gælder både, når det drejer sig om selve rammerne om arbejdet, og når det drejer sig om at give lærerkræfterne sådanne vilkår, at der til stadighed kan være tilgang af nye dygtige folk til dette arbejde. Der kan derfor fra vor side ikke være nogen indvendinger mod udgifterne til disse institutioner. Når det derimod drejer sig om vuggestuer, børnehaver, fritidshjem og fritidsklubber, hvor det er lokale forhold som sammenklumpning af fabrikker med den følge, at der også sker en sammenklumpning af beboelsen, der er den egentlige årsag til, at sådanne institutioner skal oprettes, så er vi ikke helt så velvillige. Med andre ord, når kravet om disse institutioner næsten udelukkende kommer fra de større byer, kan der være grund til at overveje, om de, der bor i disse områder, ikke i højere grad selv må betale omkostningerne derved. Det ærede medlem fru Fanny Jensen var netop inde på spørgsmålet, idet hun sagde, at mange virksomheder, hvor der beskæftiges kvinder, oprettede nu efterhånden børnehaver, og der skulle afholdes basarer eller andet for at skaffe penge til disse foretagender; ellers